

братъ ште бжде ли така ништоженъ, штото да остави този позоръ...

Чува се пѣкакво си крикане.

От. Иванъ (спира се стрѣснѣто).

Петъръ (и той стрѣснѣто дига глава).

Крисъкътъ се повтаря, послѣ се чува тихъ женски прекъснѣтъ смѣхъ, а сѣтнѣ тихо жално пѣние:

Кат' си ме, мамо, родила,
Зашто не си ме убила?

От. Иванъ и Петъръ (доближаватъ единъ до другъ и гледатъ гѣмъ тамъ, отъ дѣто се чува пѣнието).

ЯВЛЕНИЕ 5.

ПРЕЖНИТЪ И МАРИЯ СЪ ЕДИНЪ СТАРЪ КАЛУТЕРИНЪ.

Мария (влиза. Луда. Космито ѝ разпуснѣто, на ръцѣ ѝ вериги. Тя пристѣпва полека и пѣе).

Зашто ме, мамо, остави
Да растнаж и да пурастнаж?

Калутеринътъ (съ сведена глава жаловито върви подиря ѝ).

От. Иванъ и Петъръ (подръпватъ се, разперватъ ръцѣ и смаено гледатъ).

Мария (поспирва се и се поуслушва).

Ж? (начева да пристѣпва и пакъ запѣва).

Азъ сношти, мамо, намѣрихъ
Моего либе на двора...

(Засмива се прекъснѣто. Услушва се, поподигва ръцѣ, но отъ веригитѣ изнемоштяло ги сема. Веригитѣ дръпкатъ. Мария запѣва пакъ).

Съсъ друго либе приказва
На мене дума не каза!...

Калутеринътъ (чуни ръцѣ и съ силна въздышка).

Колко си ти злочеста! никѣдъ нѣма за тебе спокойствие!...

Мария.

Тсъ! той е тука... (пристѣпва полекичка като че е уплашена и се услушва).